

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sunt qui dicant.

Organ for Haslev Gymnasium.

Nr. 6.

Torsdag den 17. Juni.

1915.

Skoleaarets Slutning.

—o—

Vi lakker nu henad mod den Tid, da Eleverne her paa Skolen spredes for alle Vinde, hvor de medtaget af Eksamens Spænding drager bort, ud paa Landet, til Badesteder o. s. v., for at kunne møde med friske Kræfter til næste Skoleaar.

Naar vi saa med glade og fornøjede Ansigter den 21. August samles i Haslev Skolegaard, vil der møde os en stor Sorg. Forgæves vil vi se omkring paa Legepladsen efter Hr. cand. theol. Ohrts ranke Ryg, forgæves vil vi spejde efter ham op ad Ringsstedvej. Hr. Ohrt er og bliver borte. Han rejser straks efter Eksaminernes Slutning bort fra Skolen. Jeg tror nok, at jeg ikke overdriver, naar jeg skriver, at det er med Sorg, vi alle ser ham drage bort. I det sidste halve Skoleaar var vi jo rigtig kommet til at kende ham og kommet til at elske og ære ham. Det intime Forhold mellem Lærer og Elev var indtraadt, og saa drager Læreren bort. Vi vil sikkert alle, der har haft Hr. Ohrt til Lærer, mindes, selv naar vi bliver ældre, de Timer, vi har haft hos ham; thi Hr. Ohrt var netop den Mand, som forstod at blande Alvor, Strenghed og Munterhed tilpas sammen, og jeg tror nok, at jeg ogsaa tør skrive, Hr. Ohrt vil mindes de Timer, han har haft med os, og den Tid han tilbragte her paa Skolen.

Skønt det altsaa er med Sorg, at vi ser ham drage bort, saa vil vi alligevel ønske ham alt

godt, og sige ham Tak for den Tid, han har arbejdet sammen med os.

Paa Kammeraternes Vegne.

Arnold Kristensen.

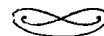
* * *

Og der er en særlig Tak, og den kommer fra Kosteleverne.

Vi vil gerne bringe en Tak til Hr. Ohrt, til den Ven, som vi nu har haft i det forløbne Aar, og som vi nu maa miste. Det er ikke let for alle at være hjemme fra, og det vidste og tænkte Hr. Ohrt paa, og det er mange Gange, at Kosteleverne har listet sig ind til ham for at faa Trøst og Hjælp i deres Sorger og Bekymringer, og det er faa Gange, de ikke er kommet trøstet og lettet ud.

Og endnu en Gang rigtig hjertelig Tak. Paa Kostelevernes Vegne.

H. P. Nyborg.

Sønderjylland.

—o—

Vi har hidtil ikke beskæftiget os med den sønderjydske Sag, men tilfældig er vi kommet i Forbindelse med den sønderjydske Ungdomsforening „Skamlingsstøtten“, hvis Repræsentant, Paul Willadsen, fra København for Øjeblikket opholder sig her paa Egnen, og faaet Interesse for Sagen.

Foreningens Formaal er, at vække Interesse for den sønderjydske Sag, specielt hos Unge. Dette søger Foreningen at opnaa dels gennem

Møder, der afholdes i København og dels gennem oplysende Skrifter. Enhver, der iøvrigt ønsker at stifte nærmere Bekendtskab med den sønderjydske Sag, kan faa Lejlighed til dette, idet Foreningens Skrifter med Rektors Tilladelse vil blive forhandlet her paa Skolen Fredag d. 18. Juni. Der vil blive forhandlet sidste Nummer af Bladet, der udkom ved Krigens Begyndelse (Bladet er nemlig standset midlertidigt paa Grund af Krigens). Specielt henledes Opmærksomheden paa Hovedartiklen: „Indtryk fra det sønderjydske Aarsmøde i Haderslev 13 — 14 Juni 1914“, og Bladets Aarsberetning med Indlæg af Provst lic. theol. H. M. Fenger: „Berettigelsen af sønderjydske Foreninger“, Skolebestyrer cand. mag. V. la Cour: „Sønderjyderne og Krigens“, samt den smukke Artikel: „Mindernes Aar“, som Komunalærer Rüd. Bruhn har skrevet.

Morgenentree i l. G.

Komedie udi en Akt.

— 0 —

LANGELAND: Ih, se, G' Moren, her er jo ikke en Mors Sjæl, ja, saa maa jeg sitte alene. Ja, nu vilde jeg da tidsnok i Skole, jeg kom forsent til Morgenbordet, men jeg var lovli onskylt, ja, jeg var, men jeg har nu fortalt Rektor Gang paa Gang, at jeg sover majet langsommere end andre Mennesker, aa min Søvn ska' jeg ha, for der er ikke noget, der er skadeligere for Børn end for lidt Søvn.

(En sagte Buldren høres.)

PHILLIP OG H. P.: Naa, sidder du der allerede, Lange, kan du oversætte Latinen?

LANGELAND (sørgmodigt): Ik' et Kuk.

H. P.: Ja, jeg har gjort hæderlige Anstrængelser, jeg har læst hele 10 Minutter, men jeg er nu ikke rigtig sikker paa, at jeg kan, lad os se.

(Latinbogen kommer frem.)

H. P. (læser): Hoster ex omnibus, de hoster i Omnibussen, og det næste, lapides gaesaque in vallum coicere, Lapse og Gæs

samles i Dalen. Den Sætning var nem, og det var jo ogsaa meget lig det danske.

FRK. BAGGER (farer ind i Klassen): G' Daka' I noget, je ka ik' et Kuk, ka' I Latinen, er den svær, va har vi i Tysk og Engelsk, av, Rikke, der er Remser, næh, aa vi har osse Naturfag, aa Fransk, næh, va gi'r I.

PHILLIP MADSEN (morgengnaven): Ja, saa maa Du da ogsaa læs' to Timer paa en Time, for æls kan Du da ikke naa'et.

GERDA (lidt fornærmet): Saa aah? Ska' vi saa oversætte Latinen.

NYBORG (sukker): Jeg vilde hellere sætte over Latinen.

(En sagte latinsk Summen høres.)

CHRISTEN (triner ind): Gaa Maaren, maa jaj være me?

FRK. BAGGER: Hys, Du maa ikke forstyrre os.

MOUSTGAARD: Slyngler, hva er'et for et Spektakkel, I holder. Hold Mund, si'er jaj.

(Latinen forlades, og snart bliver der Kamp og Strid, for den Hr. Moustgaard er af den Slags Mennesker, der straks griber Lejligheden ved Haanden til en Strid. Frk. Bagger flygter hylende fra Valpladsen, men kommer snart efter tilbage med Forstærkning.)

FRK. DAVIDSEN: Da', men hvad er dog det for et Spektakkel, I holder, kom dog til Jer selv, (formanende) I er jo alle haabefulde, unge Mennesker, skam Jer dog. (Almindelig Tavshed.) I kan vel Latinen i Dag?

KOR AF STEMME: Næh æh!

FRK. DAVIDSEN: Jamen, I er jo ogsaa tossede.

HELE KLASSEN: ? ? ?

(Frk. Jørgensen kommer svajende ind, kaster Bøgerne hen ad Bordet saa Blæksuset vælter over Stole og Borde)

INGEBORG (et straffende Øjekast.)

DAGMAR (angrende): Hvilket, Blik, hvilket Øje, hvilket Blikøje, hvilket Øjeblik.

FRK. HØJBYE (kommer smilende og nejende ind ad Døren): God Morgen.

(Frk. Nielsen kommer med en Bunke Bøger saa stor, saa man skulde tro, hun havde tømt det halve Bogskab.)

(Efter at det har ringet kommer Svend og Nolle farende.)

SVEND (grov Stemme): Goddav bette Børn.

NOLLE (fremmed Accent): Godda, Godda. Endelig er hele Klassen samlet, og man gaar ned til Morgensang. V.

Langelandsk Poesi.

— o —

Jeg ganske ty'lig mindes
den Dag, da jeg til Verden kom,
at større Skurk der findes,
man bør ej tvivle om.

Der gik vel otte Dage,
jeg saa mig ikke meget om,
jeg maatte dybt beklage,
at jeg til Verden kom.

Mit Navn jeg selv ej valgte,
man nævnte mig „den lille Trolde“,
men senere man kaldte
mig for Jens Cederskjold.

Nu Tiden hurtig rendte,
jeg knap nok kunde følge den,
men saa min Fader sendte
mig her til Haslev hen.

Fra Langeland jeg rejste,
da jeg var naa't de 15 Aar,
jeg kækt med Nakken knejste,
jeg var ej født i Gaar.

Paa slig en Drengeskole
jeg tænkte, det var evig Sjov,
men paa mig de kan stole,
man spørger: „Med Forlov“.

Hver Morgen ned jeg slængte
en Mængde „herlig“ Havregrød,
jeg tidt med Angest tænkte:
„Det bliver vist min Død.“

Ved Bordet jeg betragted
min Genbo med et kritisk Blik,
min Tanke ikke magted,
hvad han var for en Strik.

Her slutter pludselig den smukke, poetiske
langelandske Vise.

Maaske har Digteren ment, at man kunde
tænke sig til Resten, eller maaske har Digter-
aanden pludselig forladt han for aldrig mere
at vende tilbage.

En Rejsebeskrivelse.

— o —

(Fortsat.)

Saa gik da de første 14 Dage af min Sommerferie temmelig jævnt og dagligdags. Der skete ikke større Ting der paa Stedet, men desto større og vigtigere Ting foregik der i andre Dele af Verden. Vi havde i de sidste Dage i Bladene læst om det spændte Forhold mellem Serbien og Østrig. Nu var Krigen udbrudt mellem dem, Forholdene udviklede sig hurtigt, og en skønne Dag — den 30. Juli, tror jeg — saa vi røde Mobiliserings-sedler slaaet op rundt omkring. Vi saa Mændene drage af Sted til Jernbanestationen med deres Bylter; men den Sorg og Fortvivlelse, vi havde ventet at se i deres Ansigter, var der ikke; det var snarere sløv Ligegyldighed, der stod at læse paa dem. Men dette er egentlig ikke til at undres over, for uoplyste og uvidende, som de er, bliver de sløve og ligegyldige, baade paa Aands- og Følelseslivet. Ja, hvor mærkelig det lyder, saa er det dog Tilfældet, at jeg kun har set én fortvivlet Afskeds-scene. Det var ved et af de sidst afgaaende Tog. En fattig Kone havde fulgt sin Mand til Toget, og nu stod hun paa Perronen, medens han var stablet ind i Kupèen tillige med en hel Masse andre vordende Soldater. Hidtil havde hun holdt sig tappert, men da nu Toget begyndte at sætte sig i Bevægelse, og hun saa ham, maaske for sidste Gang, kunde hun ikke

beherske sig længere, men græd og skreg højt. En halvvoxsen Dreng, der saa lige saa ulykkelig ud som hun, søgte at trøste hende ved stadig at stryge hende ned over Kinden, og to sinaa Piger saa forbavsede op paa hende; de forstod endnu ikke et Muk af det hele.

Der gik to Dage til, uden at der skete noget, saa vi gik roligt i Seng om Aftenen og sov trygt og længe, som vi plejede. Men Søndag Morgen blev vi dog vækkede lidt tidligere, end vi brød os om. Klokken var næppe 5, da jeg hørte nogle Raab nede i Gaarden. Jeg kom ud af Sengen i en Fart og løb hen til Vinduet. Nede i Gaarden stod en gammel Kone og raabte op om, at Tyskerne var tre Mil fra os; snart skulde de være hos os, og saa vilde de ødelægge alt, saa vi maatte endelig stikke af saa hurtigt saa muligt. Jeg blev straks noget løjerlig til Mode, men da min Bror kom fløjtende til og forsikrede, at der absolut ikke var noget at være bange for, og at vi selvfølgende blev, hvor vi var, blev jeg beroliget. Og saadan slog han koldt Vand i Blodet paa mig hele Tiden under Krigen, saa at jeg med Sandhed kan sige, at jeg kun een eneste Gang var alvorlig angst. Vi kom imidlertid hurtigt i Tøjet og gik ud for at faa lidt sikre Oplysninger, men ingen vidste noget bestemt. Folk var ualmindelig skrækslagne. Der var ikke Tale om, at de brugte deres Forstand, de samlede blot det nødvendigeste sammen og løb uden at tænke paa hvorfor eller hvorhen. (Fortsættes.)

Har De hørt —

—o—

at H. P. Nyborg søger nogle Galoscher til sine Versefødder. Han ønsker dem snart, da Versene er meget vandede,

— — —

at „Langeland“ ønsker en Stige, saa han kan plukke Æbler af Kundskabens Træ,

— — —

at Frk. Bagger ønsker en Økse til at hugge Pandekrøllen af med,

at Lillemand ønsker en Avis at staa op paa for at blive stor til Eksamen,

— — —

at Langeland er udpræget Romantiker. Vil man ikke tro det, kan man overbevises ved at se paa Kristens „blaa“ Øje, det viser tydelig nok Langes blaa Længsler,

— — —

at Dovendyret ikke endnu er helt uddød i Danmark. Efter Sigende skal der findes ikke saa taa spillevende Exemplarer paa Haslev Gymnasium, man mener ogsaa, at der findes enkelte paa Kostskolen,

— — —

at Nyborgs Ideal er Nordpolen. Man maa sige, at det er et temmelig koldt Ideal.

* * *

Fra en Fransktime i 4. Mellem.

Verbet finir bøjes.

Læreren: Présent helt igennem, Kristian.

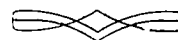
Kristian: je présent, tu présent, il présent.

Latter. — Tableau.

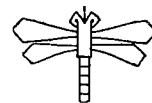
* * *

Den ny Elev: Jeg vil gerne tale med Rektor, hvordan skal jeg komme ind paa hans Kontor?

Gammel, erfaren Elev: Slaa en Rude ud, min Ven, saa er Du der om et Minut.

**Med dette Nummer slutter
Sunt qui dicant af før Sommer-
ferien.**

Trykt i
Haslev Bogtrykkeri. — C. Bagger.